

**ZOFIA, LILITH I
DRZEWO, KTÓRE
SZEPTAŁO**

Zofia i Lilith szły znajomą ścieżką w lesie, kiedy nagle wiatr przyniósł do ich uszu cichy szept. Zofia zatrzymała się, próbując zlokalizować źródło dźwięku. Lilith uniosła uszy i zmrużyła oczy, jakby już wiedziała, co się dzieje.

– Słyszysz to? – zapytała Zofia.

Lilith przeciągnęła się leniwie, jakby cały ten szelest wcale jej nie dziwił.

– Oczywiście. Ktoś chce z nami porozmawiać.

Zofia rozejrzała się, ale wokół nie było nikogo. Tylko wysokie drzewa i miękkie mchy pod stopami.

– Ale kto?

Lilith skinęła głową w stronę starego, pochylonego dębu. Jego konary były powyginane w niezwykle kształty, a na korze można było dostrzec głębokie rysy przypominające linie na ludzkich dłoniach.

Zofia podeszła bliżej i ostrożnie przyłożyła dłoń do chropowatej kory.

**– To drzewo – powiedziała Lilith. –
Ono szepcze.**

**Zofia zamknęła oczy i skupiła się. Po
chwili usłyszała cichy głos, jakby
tysiące liści mówiły jednocześnie.**

**– Pamiętam cię, dziewczyno.
Przechodziłaś tędy wiele razy, ale
nigdy nie zatrzymałaś się, by mnie
posłuchać.**

Zofia otworzyła oczy szeroko.

**– Przepraszam. Nie wiedziałam, że
mówisz.**

– Nie wszyscy słyszą drzewa –
odpowiedział dąb. – Ale ty potrafisz.

Lilith usiadła na ziemi, zawinęła
ogon wokół łap i spojrzała na Zofię
uważnie.

– A czego chcesz się dowiedzieć? –
zapytała.

Zofia zamysliła się. Było tyle pytań,
które nosiła w głowie, ale jedno
szczególnie nie dawało jej spokoju.

– Skąd mam wiedzieć, czy idę dobrą
drogą?

Drzewo zaszumiało liśćmi, a jego głos stał się głębszy.

– Ścieżki nie zawsze są proste, a odpowiedzi nie zawsze oczywiste. Ale jeśli czujesz, że to twoja droga, to nie musisz się martwić. Idź dalej, nawet jeśli czasem nie widzisz, dokąd prowadzi.

Zofia przygryzła wargę.

– A jeśli się zgubię?

– To wtedy spojrzysz na korzenie – powiedziało drzewo. – One zawsze wiedzą, skąd pochodzisz.

**Zofia spojrzała na Lilith, a Lilith
spojrzała na Zofię.**

– Brzmi mądrze – mruknęła Lilith.

**– Brzmi... prawdziwie – dodała Zofia,
wciąż dotykając kory drzewa.**

**Wiatr delikatnie poruszył gałęziami, a
potem wszystko ucichło. Dąb nie
mówił już nic więcej.**

**Zofia i Lilith spojrzały na siebie i bez
słowa ruszyły dalej, wiedząc, że ich
ścieżka – jakkolwiek kręta –
prowadzi we właściwym kierunku.**

MORAŁ

**Czasem nie musimy znać całej drogi,
by wiedzieć, że idziemy we
właściwym kierunku. Wystarczy
zaufać sobie i pamiętać, skąd
przyszliśmy.**

An intricate woodcut illustration featuring a central, vertically oriented feather with detailed barbs. The feather is set within a circular frame that has a decorative, beaded inner border. Surrounding this central circle are elaborate, symmetrical floral and scrollwork patterns, including acanthus leaves and circular medallions with intricate designs. The entire composition is rendered in a light, golden-brown hue against a dark, textured background.

KONIEC